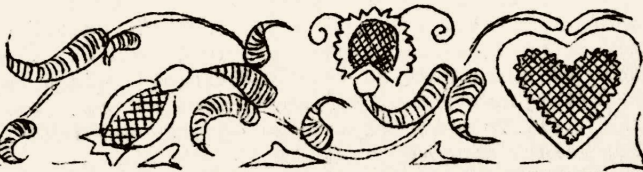
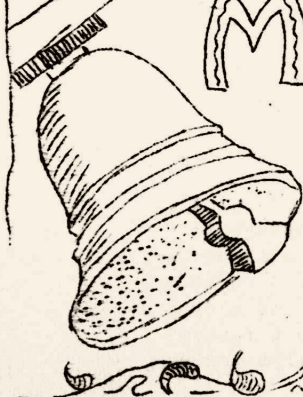

CENA 150

MINNESOTSKI ZVON

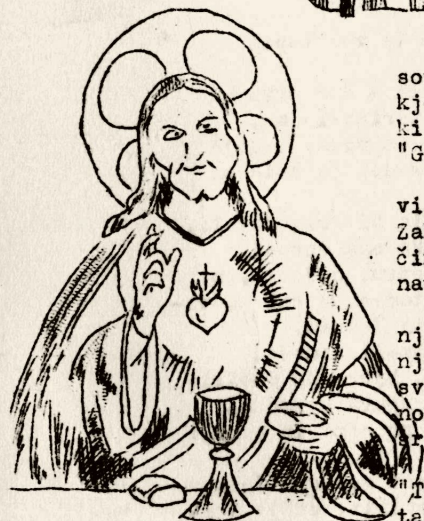
Št. 6

Gilbert - Minnesota za maj 1952

Leto II.

Č.g.p.Odilo OFM

GLEJ TO SRCE

Kdo ne pozna podobe presvetega Srca Jezusovega? Saj skoraj ni cerkve ali verne hiše, kjer bi ne bilo slike ali kipa našega odrešenika; ki z roko kaže na svoje srce in nam govori: "Glej to Srce! "

Zakaj Jezus želi, da bi gledali, to se pravi, da bi se duhovno poglobljali v njegovo Srce? Zakaj hoče, da bi ga upodabljali prav na ta način? Zaradi tega, ker je srce jesusovo za nas nauk in spomin.

Srce je znamenje človeškega notranjega življenja, znamenje najbolj skrite, zadnje, globine njegovega bitja, kjer doživlja veselje in žalost, svoje srečo in nesrečo, da, srce je človekovo notranje žarišče in središče. Kdor ima zdravo srce, si lahko obeta dobro življenje.

Po srcu presojava tudi vrednost človeka. "Ta je dobrega srca, ta je pokvarjenega srca," tako govorimo in mislimo. Človek more biti bogat

lep, nadarjen, izobražen, olikan, in kdo ve, kakšen še - toda prava njegova cena je le v njem samem, le v plemenitosti in dobroti srca. Jezus, ki laže svoje srce nas s tem opominja naj bi vedno skrbeli za tisto, v čemer je naša resnična vrednost: da bi se naše srce vpodobilo po njegovem. To pomeni njegova beseda: "Učite se od mene." Kristus se mora po veri naseliti v naših srcih. Nebeški Oče nam je namreč ravno v Kristusu, svojem Sinu pokazal vzor človeka po njegovi misli in volji. Lepšega vzora ne more noben človek ne ustvariti in ne zamisliti. V Kristusu je človeštvo doseglo svoj vrhunec, do katerega se ni povspel nihče pred njim in se ne bo nihče za njim. Zato je pa vsa živjenska naloga in ves napredek kristjanov v tem, da postajamo vedno bolj podobni Jezusu: naše misli in naše želje kakor Njegove misli in želje, naše srce kakor njegovo Srce.

Tako je torej Srce Jezusovo za naš nauk in opomin - visoka šola v z g o j e s r c a.

FRANCI KOSEM

Moj najlepši dan

Šeprav sem komaj osem let star, imam že več lepih spominov iz svojega življenja.

Opisal vam bom zadnji najlepši dogodek - dan prvega sv. obhajila, ki smo ga imeli ravno na materinski dan.

Že dolgo smo se pripravljali na ta dogodek, zadnji mesec pa smo hodili otroci 2. razreda vsak dan po šolskem pouku v cerkev h kršanski nauku.

Father Schweiger so se zelo trudili in si prizadevali, da bi nas kar največ mogoče naučili. Veliko smo morali znati o Jezusu, o Mariji, o Jezusovem rojstvu, čudežih, o trpljenju, spovedi in sv. obhajilu. Zadnji teden pa smo se vadili pristopati k sv. obhajilu in zauživati Jezusa.

V soboto, pred 1. sv. obhajilom, smo imeli spoved. V nedeljo zjutraj smo se zbrali v župnišču, kjer smo dobili šopke, mašo knjžice in rožne vence. Iz župnišča smo šli paroma v cerkev, otroci naprej, strežniki za nami in zadnji gospod župnik.

Med sv. mašo nam je g. župnik še enkrat povedal Jezusu in da ga moramo kaj prositi ter se mu zahvaliti, da je prišel k nam.

Ko je zvonček pozvonil k sv. obhajilu, smo šli po dva in dva na stopnice pred oltar. Ta par sva bila z Joškom Škorjancem.

Po sv. obhajilu sem prosil ljubega Jezusa, naj me varuje vsakega smrtnega greha.

Po sv. maši smo šli še enkrat v župnišče, kjer smo dobili spominke podobice in vsak po 6 lo. Od naše dobre učiteljice sem tudi dobil lepo podobico in še dve pesmice.

Mama se pa naročila fotografa, da me je slikal. Peljal nas je v cerkev, kjer me je slikal na oltarni stopnici.

Pozabil sem pa še povedati, da sem imel za ta svoj najlepši dan, novo obleko in čevlje.

P.J. Cukale D.

VEČER PRVOOBHAJANCEV

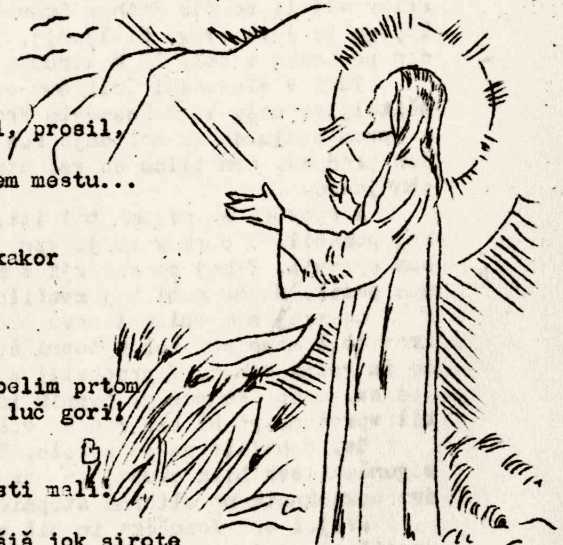
Ustavi se in stopi k nan
da povečerjaš z nami.
Mrači se že in truden si
od dolge poti.....
Bog ve, kako si čkal, trkal, prosil,
da odpro Ti,
popotnik Jezus, po Gilberškem mestu...

Kako si žalosten, potrt in kakor
brez moči?

Pri nas se odpočiješ!
Glej, ni bogat neš dom,
Pa Te že komaj čaka.

Pogrnjena je miza z novim, belim prtom
in v božjem kotu vedno zate luč gori!

Poznam Te vsi smo tvoji zvesti mali!
Ime Ti je Ljubezen ---
In se ustavljaš, kjer zaslišiš jok sirote
in bogatiš uboge in tvojih rok dobrote
deležni so, ki lačni so ostali....

Ko jutri vstal bo svit, bo iz visokih lin
zapel srebrni zvon.
in izmed belih rož, ki zaljšajo oltar,
boš stopil Ti med nas, med lilije -
Vrtnar !

In boš natočil jim sladkosti čaše,
in tja, kjer je najslajši vir,
popeljal nas, kot bole jagenčko na pašo,
predobri naš pastir! .....

Joško Škorjanec

NAJLEPSI DOGODEK MOJEGA ŽIVLJENJA

Ž velikim veseljem sem se pripravljaj na dan, ko bom prvič prejel Jezuška v svoje srce. Učil sem se vse potrebno za ta dan. Pripravljali so nas Father Schweiger, ki so nam povedali mnogo lepega iz Jezusovega življenja. Dolgo časa smo hodili prav vsak dan po pouku v šoli še k verouku v cerkev.

Tudi v slovenski šoli sem se pridno pripravljaj. Naša skrbna učiteljica naju je s Kosmovim Francitom tako hitro isprašovala o spremenenju, da se nazadnje res nisva nikdar zmotila. En teden pred sv. obhajilom so vsi otroci slov. šole molili za prvoobhajance.

K spovedi se nisem bal iti, le skrbelo me je da ne bom kaj pozabil. V cerkev me je spremljala mamica in je čakala, da som opravil. Takoj po večorji som molil rožni venec in posebno som pazil, da me nebi kaj zvažilo v greh.

Zjutraj som oblekel nove modre hlače, bele srajce in modro kravato. Z mamo som šel v župnišče, kjer smo dobili našno knjižico in rožni venec. V procesiji smo šli prvoobhajanci v cerkev. Med sv. mašo so nas g. župnik izprašali verouk. Enkrat som bil vprašan, pa bi bil rad še voškrat.

Sv. obhajilo se je začelo. S svojim prijateljem, ki je tudi bugunček, sva bila skupaj za par. Tu je navada, da po dva in dva poklekmeta na oltarno stopnico.

Prejel som Jezuška in bil vesel. Zahvalil som se mu in ga prosil za svoje drage starše, brata in sestriici.

Popoldne som se slikal, da bom imel spomin na ta lepi dan.

P.J. Cukale, DJ

EVHARISTIČNO-JUTRO

Nocoj je mojega srca nebo
bilo vso noč posuto z zvezdami.
In zdi se mi,
Kot da vsi slavčki v njem pojo.....

Na jutro pa , kot da je angel varuh moj
razmajal zvon.
Ne čujete, kako lepo zvoni, doni
iz mojega srca?
Ave Marija !
Zares ne čujete?
Pa je tako nebeško lepa ta melodija!

Prišel je danes k meni prvikrat,
prav kakor je obljubil
in me na čelo, na srce poljubil.
Zahvaljen, oj zahvaljen tisočkrat!
Preljubi!

Franci Medvod

Uredništvo sporoča...

V "Minnesotskem Zvonu" bomo prinašali v vsaki številki življenjepis in spise naših najboljših pisateljev in pesnikov. Začeli smo z velikim ljubiteljem in v vzgojiteljem slovenske mladine - s škofom A. Martinom Slomškom.

Franci Medvod

NA SLOMŠKOVEM DOMU

Peti razred slovensko šole je šel na izlet. Razredni učitelj jim je - šoli pravil o dveh možeh, ki sta zagledala luč sveta l.1800; -

to je bil dr. France Prošeren, največji slov. pesnik in škof Anton Slomšek.

Prošerov roj. dom so učenci obiskali prejšnje leto, Takrat so občudovali lepoto naše Gorenjske, je po krasoti planin lahko primerjamo lepi Švici.

V maju naslednjega leta pa so naprosili učitelja naj jih popelje proti zeleni Štajerski. Radi bi videli, kje je tekla zibelka škofu A. M. Slomšku.

V Ljubljani so stopili na vlak, ki je vozil proti Celju, Groblnom. Tu jih je opozoril učitelj, da se vozijo že proti Celju. Vse je skošilo proti oknu in kmalu so bili na Ponikvi.

Izstopili so, na prvem ovinku so se obrnili na levo in v desetih minutah so prišli do starega močnega kmečkoga doma na Slomu. Tu je vzdana plošča z napisom:

V tem domu so se rodili A.M. Slomšek,
knez in škof lavantinski,

26. nov. 1800, umrli v Mariboru 24.9. 1862

Razred je molče obstal, misli so hitle nazaj v tiste lepe, srečne čase, ko je v tem domu živel mali pridni Tonček.

Razrednik je sedel na klopec pod mogočnim orehom, učenci so posedli po tleh in učitelj je začel:

"Tonček je imel zelo strogega očeta in blago mater. Kot najstarejši otrok je bil ljubljenec svojih staršev.

Oče je hotel, da se anton dobro pripravi za bodočega gospodarja. Pri vseh kmečkih delih mu je moral pomagati.

Večeri so bili v tej hiši izredno lepi. V družinski sobi je brnel kolovrat. Mati je predla, Tonček pa je poslušal lepe pripovedke, se učil molitvic in občudoval mamo, ki mu je prepevala narodne pesmi. Ko je končala, je prosil: "Mama, še, še!" Ni se naveličal.

Mati je na tihem gojila vročo željo, da bi zbudila v sinu duhovniški poklic. Videla je, da ima Tonček voliko veselje do cerkve, ljubil je zlasti duhovnike. V njih je gledal božje namostnike.

Kako je bil vesel kadar je prišel k Slomškovim g. kaplan prašnikar! Tu, kjer sedino zdaj mi je posedal g. Prašnikar s svojim učencem in spoznal je njegovo ljubezen do knjig.

Ko sta nekoč z očetom orala, je Anton gonil vole, pa je potegnil iz žepa žolsko knjižico. Oče je zaklical: "Glej, da mi nikdar več ne vzameš bukvic s seboj na delo! Solze so se udrle ubogemu dočku, a slušati je moral.

Ob takih prilikah je mati na tihem prosila Boga naj omči

srce strogega očeta. Še bolj zaupno je molila. G. Prašnikar pa ni obupal. Nekega dne je stopil k očetu Marku in mu rekel. Dajte Antona v šolo, njega je Bog odločil za drug poklic. Res je kmečki stan lep, res je, da je kmot najbolj odvisen od Boga, ki uravnava in vodi kmeta v vsem gospodarstvu, pošlje toploto in dež v pravem času. V stanu pa, ki ga je Bog določil Antonu, bo storil lahko več dobrega - Bogu v čast ljudem pa v korist."

Po takih besedah je začel oče premišljevat, še bolj pa je opazoval svojega prvorojenca in slednjič se je onemil tor se vdal. Duhovnika je oče zelo spoštoval in ko je ta ob Slomškovem slovesu iz domače hiše, rekel "Ljubi starši, verjemite mi, vaš Anton bo nekoč še velik gospod."

Po Prašnikarjevi zaslugi je oče odvedel sina o vel. noči 1.1814 v Celje v šolo. Ko je končal gimnazijo v Celju in Ljubljani, je stopil v Celovcu v bogoslovje. Tu je pokazal veliko ljubezen do materinega jezika. Navduševal je bogoslovce za pisateljstvo.

Postal je duhovnik in služboval na raznih krajih, končno je postal lavantinski škof. Sedež je prestavil iz St. Anraža na Koroškem v Maribor. V svoji škofiji je združil vse štajarske Slovence. Zelo je skrbel za šolsvo in spisal več knjig, najlepša je "Blaže in Nežica v nedeljski šoli."

Učitelj je povedal učencem, kakšna je ta knjiga. Pripovedoval jim je o časih, ko so deželo napadali Turki, kako so se ljudje z vso pridnostjo oprijeli dela, kakšen je danes donos, kako so časih obdelovali zemljo. - - Učenci pa so spraševali učitelja o tem in onem, ta jim je rad odgovarjal. Ko so videli, da so pri tem pouku prišli na vrsto skoro vsi predmeti, je učitelj vzkliknil. "Vidite, kako je učil naš Slomšek, zato po vsej pravici trdim, da je knjiga "Blaže in Nežica v nedeljski šoli" pisana tako, kot uče danes vzgojitelji."

Gospodar domačije na Slomu je povabil izletnike v hišo, kjer jih je pogostila gospodinja z dobrim črnim kruhom in z orohi. Zapeli so nekaj lepih pesmi in pravili učitelju kaj so že lopega brali izmed Slomškovih spisov.

Preden so se poslovili od prijazne Slomškove domačije, so še sedli pod oroh in zapeli. "Proljubo veselje, oj kje si doma?"

V vlaku so še vsi veseli propevali; predenj so se ločili od svojega razrednika, jim je rekel, naj si zapomnijo tale Slomškov rek:

Žal ti bodi za tri reči potrebnih dni:

za hučo storjeno,

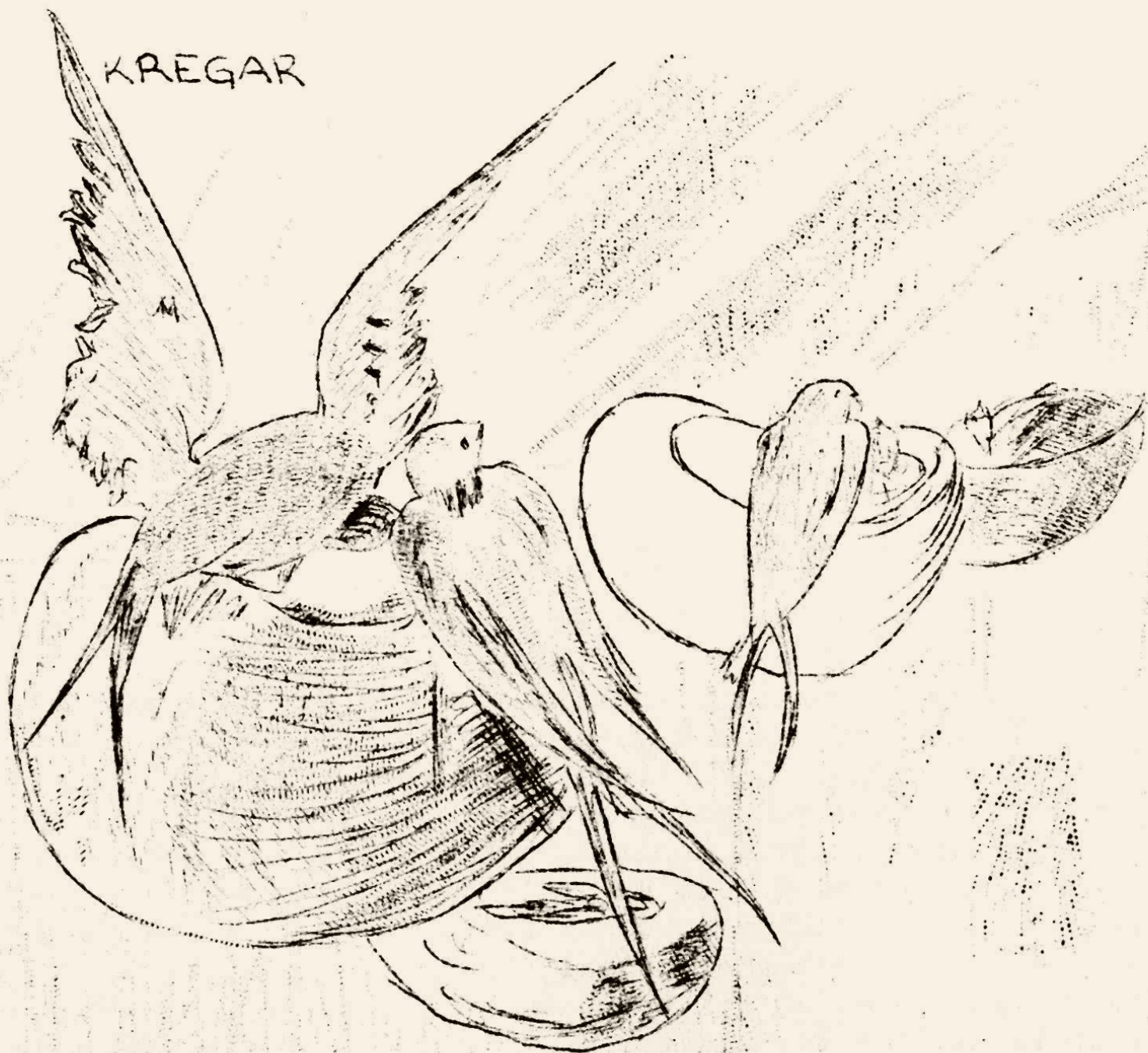
dobro zamujeno

in pa za izgubljeni čas!

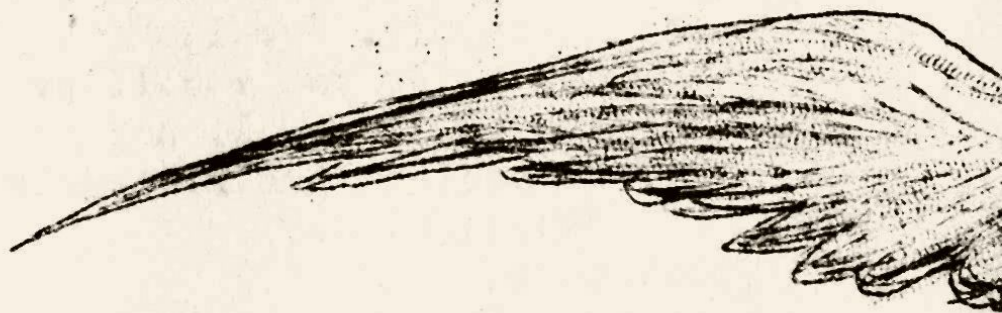
Bralce Minn. Zvona vabim, da napišete, katera Slomškova dela so vam znana. Imena onih, k jih bodo napisali za prihodnjo št., bodo priobčena.

SIMON

KREGAR

Tu si zidaj, lastovička gnezdece,

obna ptička, lastovička,
pridi k nam!

kaj, drobna lastovička
je naš hram.

da nam budnico boš
pela,

dobro jutro nam

želela,

(Češka narodna)

Povodnjak

Kaj tam v ribniku zelenem
so oglašča kraj vasi,
ko na nebu polna luna
skozi smreke se švotli?

Ko se žabjo petje čuje:
rega, rega, rega, kvak,
iz vode temne pogleda
mož zeleni povodnjak.

Noge, roke so kosmate;
trup zelen pokriva mah.
So lasje predivo blatno.
"Kaj ne bi bilo nas strah?"

Urhom, žabem poveljuje
mož povodnji, mož bradat;
z ribami pa on piruje,
ko pod vodo zgine spat.

Rega, rega, rega, rega,
rega, rega, rega, kvak.
Kar pod vodo se izgubi
mož kosmati - povodnjak!

(Po "Begunskem Palčku")

AM SLOMŠEK

Lisica in miš

Sestrada lisica se je nekoč splazila skozi ozko okence v kurnik, da bi se tam po volji najedla. "Ha!" zareži ko je že bila na cilju, "zdaj bo pa gostija, kakršne že dolgo ni bilo."

V kurnik pa prikuka drobna miška, ki je zaslišala lisičji smeh in njeno govorenje. "Tatica grda," jo napade miš, "kaj te je sem prineslo in kako si prišla noter?"

Lisica se bliskovito obrne, ko zasliši droben glas male miške, pa ker se čuti varno, odvrne miški: "Skozi tesno okence sem se priplazila, saj vidiš, da sem od stradanja tako tanka kot šivanka. Zadišala mi je dobra počenka in zdaj si bom pomagala, četudi mi trebuh počí. Ko je imela lisica še zadnjo besedo na jeziku, že zagrabi najlepšo kokošo, ter jo v trenutku požre.

Miš se smeje ter tiho govori: "Le žri neumna lisica, četudi ti pravijo, da si zvita, svojo gostijo boš drago plačala!" Miš se potegne nazaj v svojo luknjo, lisica pa dvi kokoši ter žre in je, da ji sape zmanjkuje in, da je že vsa napeta. Že se dela pitro in zasliši korake proti kurniku. Brž se zvitorepka zažene proti oknu, toda na noben način ne more skozi. Preveč se je nadevala. Nabasani in napeti meh se ne da spraviti skozi okno. Gospodar hitro priskoči in lisico lopne po glavi ter jo ubije. Mišino prerokovanje se je izpolnilo: Lisica je svojo požrešnost plačala s smrtjo.

"Preveliko jesti dela bolezní. Požrešnost jih je že veliko pomorila. Kdór pa vse po pamoti in po meri vživa, bo dovčakal starih let" Tako pravi sv. pismo (Sir. 37, 33.). Zmernost je mati trdnega zdravja in dolgega življenja; nezmernost pa je smrtna kosa, ki niti mladim ljudem ne prizanaša. Če hočeš imeti zdravo telo in če hočeš videti stare dni, ne bodi požrešen v jedi in pijači... Požrešneš in pijanec zapravi-ta tudi svojo dušo.- Evanjolski bogatin se je gostil vsak dan, pil in jedel je, kolikor je hotel, njegova duša pa je od bogato obložene mize zdrknila v peklensko brozno, takoj ko je umrl. Duša ubogega Lazarja, ki je pod bogatinovo mizo droptinice pobiral, pa je takoj po smrti splavala v Abrahamovo naročje.

SLOMŠKOVE UGANKE

1. Prirastom kakor zelje,
som v črni prah ophan.
Poshranijo me v bele,
tudi v zlato shrambico som djan.
Nekaterim zamrzim,
pa drugim bolj dišim
Ali voš, kak se volim?

2. Na ognju pražena,
na mlinu zdrobljena,
z vodo polita, zelo rada pita,
sem črna kuhana;
rad me imaš,
al me poznaš?

3. Nisem rogata živina,
rogove pa molim,
počasi daloč pridem,   "če
pa hiše ne zapustim;
za postne dni
dajem jedi,
jedi brez vseh kosti,
kako se mi voli?

4. Jožek, Lojzek, Franco in Bino,
kadar en celi mesec mine,
odgovore pošljite na uganke,
če ne, je pamet vaša šla za planke!
Veseli bomo in poskakovali,
ko vaše bomo tu imona brali.

Albin Medved

NA DOLGI POTI

13. Že oddaleč se je pristanišče lesketalo,
sonce nove sreče nam je v srcih zasijalo,
vsi smo bili zopet dobre volje,
da ostali vedno bi tako, bilo bi najbolje.
14. Ladja se je v pristanišče prizibala
nam pa srca od veselja so se zasnojala.
Most čez vodo so postavili
in nas vse z ladje spravili.
15. In po trudi polnom poti
novem domu šli smo zdej nasproti.
Tukaj zdaj naj mi bi stanovali
in za vedno tu naj bi ostali?
16. Bog daj, da vsaj dolgo tukaj ne bi bili,
temveč kmalu se domov vrnili.

Ivanka Škrbec

25. MAJ

Za ta dan smo se posebno pripravili. Lijina podružnica je šla na Pineville. Slovenski otroci smo imeli tu praznovanje materinskega dne.

Opisala vam bom kako je bilo:

Ker je bilo prvo sv. obhajilo meseca maja, ki je posvešen Mariji, smo imeli igrico, ki pripoveduje o prijatelju Jezuščku. Naslov igrice je toroj, "Prijatelj Jezušček." V igri poromajo otroci k Njegovim mamici, v cerkvico na gričku.

Jezušček (Škorjančev Jožek) je peljal lepoga majskega dne otroke v gozd. Za roko je držal grbastega Jurka (Bajdovega Janeza) in Lučko (Bajdovo Albinco.) Z njimi je šel Andrejček (Kosmov Franci) in Evica (Bajdova Pavla) ter Grudnov Franci. Pomlad (Dolenčeva Milona) je razsijala cvetje, otroci pa so peli: Pozdravljen, ljubi mesec maj!

ovenčal s cvetjem vrt in gaj,
zelenje dahnil v naše gore

Tralala.....

Jurko je prosil Jezuščka, naj se malo odpočijejo. Sedli so okrog Jezuščka. Vsak mu je tožil svoje težave.

Evica mu je povedala, da je njena mamica vedno žalostna, ker je umrla sestra. Androjček je vprašal Jezuščka, če se bo njegov oče kmalu vrnil, njega in mamico je pustil sama. Lučka je tožila, zlasti pa Jurko, ki ga otroci topejo, ga zmerjajo, se nočejo igrati z njim.

Jezušček je vsakega lepo potolažil.

Mračilo se je. Grudnov Franci je začel peti: "Glejte že sonce zahaja," vsi so posegli vmes. Jurko je bil lačen. Jezušček je vzal kruh, ga blagoslovil in dal vsakemu košček, da bodo močni za vse težke čase v življenju.

Nato jih je poljal v corkvico na gričku, kjer je Njegova Mamica. Tu so vsklikali k Mariji, Pomočnici kristjanov, Tolažnici žalostnih, Zdravju bolnikov, Kraljici mučencev, sv. rož. venca in k Mariji v nebo vzeti.

V procesiji so se pridružili še drugi otroci in vsklikali: "Prosi za nas!" vmes je pritrkovalo. G.Kuntara je prav lepo igral pritrkavanje na citrah.

Jezušček se je obrnil od oltarja in jih gledal. Med zvonjenjem je še zapel mladinski zbor: "Tih večer na svot se zgrinja,
Jezušček med nami bodi.
Ti nas uči, Ti nas vodi,
da nam ne zgreši stopinja. ..

Po tej igrici so povedali štirje otroci 2. in 3. razreda Verna slovonska mamica, .."

Medvedov Miro pa "Trikrat že si zajokala ..."

Albin Medved in Marjan Koscem pa sta povedala o mami, kaj vse naredi dobra mati za otroke.

Vsibino je napisal in poslal p. Odilo.

Nazadno smo še zapeli: "Če vsi grmi bi zacveli
in vsi gaji zadehteli,
vse vodice zašumljale,
zvezdice vse zasijale,
Njo, da z njimi obdarujem
ki ji vse, prav vse dolgujem,
bi premalo mogel dati Tebi,
tobi moja zlata mati, .."

Toj proslavi se je pridružila lepa spominska svečanost: - obnóvitov posvetitve brezmadežnemu Srcu Marijinemu.

Ob koncu so nas pogostili z bobi(krofi) in sladko pijačo.

Vida Jelen

VRBSKO JEZERO

Pred davnim časom še ni bilo jezera pri Celovcu. Kjer stoji zdaj voda, se je razprostiralo poprej najrodovitnejše polje. V lepih vaseh so stanovali bogati ljudje. Bogastvo in sreča pa človeka lahko spači, da pozabi na Boga.

Tudi prebivalci tega kraja so postali ošabni. Niso se zmenili za Cerkev in božje praznike, ampak so se posmehovali božjim rečem. Na velike sobote večer so se zbrali v vaški gostilnici. Tankaj so uganjali hrup, jedli in pili, imeli godce, plesali in vriskali, da je razlegalo daleč okrog. Niso se spomnili prihodnjega jutra, - Odrošenikovega vstajenja od smrti.

Kar se odpro vrata, prikaže se majhen, star in suh možiček sivih las. Jezno se ozira po plesalcih in jih pominja, naj nehajo razsajati. Razuzdanci se mu zasmejajo, starček pa žalosten odide.

Čas hiti, bliže in bliže prihaja polnočna ura. Vrata se zopet odpro. Starček vstopi z malim sodčkom pod pazduho, povzdigne glas in reče: "Še enkrat vas opominjam. Nehajte, pruden vam ura odbije! Glejte ta sodec! Gorje vam, če me prisilite, da odprem pipo!" Vsi žažono smeh in krohot in reko: "Le izderi pipo, bomo že opravili brez tebe!"

Starček reče zdaj z gromskim glasom: "Svaril sem vas. Slišati nečete, zato ste izgubljeni!" Naglo se umakne in izgine. Ura bije polnoči. Pri zadnjem udarcu prihrušči strašen vihar. Luči ugasnejo. Črna noč obda trumbo plesalcev. Blisk šviga, grom hrumi, kakor bi se svet podiral. Huda ploha se ulujo. Studenci in potoki se razlijejo. Voda raste, skozi okna in vrata vre v hišo in in postaja višja. Nesrečni veseljaki zbože plašni na strehe in višine, pa zastonj. Valovi jih dohite. Vsi so žalostno končali svoje življenje.

Drugo jutro ponoha novihta, ali voda še vodno doteka in zagrne celo zvonik. Ta voda, pa ni več odtokla, ampak ostala je do današnjega dne. To je Vrbsko jezero pri Celovcu.

(Po pripovedki)

MISIJONSKI KOTIČEK

Na misijonskem sestanku v maju smo brali iz koledarja o škofu Baragi, kako se je trudil, da bi dobil iz Evrope duhovnikov, ki bi mu pomagali pri težkem delu. Rad bi bil šel v Evropo, pa ni imel denarja. Ko se mu je posročilo, da je dobil denar, se je odpravil v domovino.

Takrat so ga Slovenci zadnjič videli. Bog daj, da bi ga mogli častiti na oltarjih.

Na drugem majskem sestanku je povedal Franci Medved, kako bi lahko v šoli širili misijonsko misel tudi med amer. mladino. O tem smo se še dolgo pogovarjali.

Blagajnik je zopet povedal radi članarino, najmanjša je mesečno 5 -

Medvedova Nada je povedala, da je duhovni šopek že zelo narasel in imamo že blizu 200 rožnih vencov in mnogo drugih molitvic za misijonarje in misjone.

Ivanka Krulc,
tajnica na Pinevillu.

Ludvik Škrbec je pričel sestanek z molitvijo k sv. Duhu. Marjan Kosom je bral o velikom misijonarju Frideriku Baragi, kako je postal škof. Sprva je kar želel, da bi postal škof, ko je zvedel, da je določen za to. Hotel je hitro začeti z misijonskim delom. Poznoje pa, ko je bil že škof, je videl, da ni bil lažje delal kot navaden duhovnik.

Vika Bajda je nadaljevala članek, o katerem je bil potem razgovor. Tudi tajnica je povedala svoje poročilo. Na tem sest. smo dopolnili odbor, tako, da smo dobili Ivana Škrbca za zbiranje duhov. šopka. Sklenili smo, da bomo pridno delali.

Na naslednjem sestanku je tajnica brala iz katoliških misijonov o japonski doklici, kako je pomagala pri misijonskem delu.

Na zadnjem majskem sestanku je tajnica prebrala svoje poročilo. Naša učiteljica je povedala, da je dobil Minn. Zvon pošiljko "Bengalske poljane." Prebrali smo pošto, razdelili smo si liste tega časopisa in na prihodnjem sestanku bomo povedali, kaj smo brali.

Ivanka Škrbec je pobrala duh. šopek, Marjan Kosom pa mesečnino.

Milona Dolenc, tajnica.

Uredništvo vabi mladino širom Amerike, naj prispeva za misjone z duh. šopki.- Vabi tudi za denarno prispevke misijonem, vsa imena darovalcev bo priobčil Minn. Zvon. Donar in duh. šopek bo poslan v Indijo.